

РЕШЕНИЕ

№ 5894

гр. София, 20.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 05.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8942** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на М. И. Б. и С. П. Б., и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № ДК-19-С-398/ 02.09.2011г. на началника на Сектор С., Регионална дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район (РДНСК). С оспорвания административен акт, на основание чл.178, ал.1 във вр. с чл.222, ал.1, т.6 и т.13 ЗУТ, е ЗАБРАНЕНО ПОЛЗВАНЕТО на неприетия по установения ред строеж: „Двуетажна еднофамилна жилищна сграда”, намиращ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) XV-667, кв.41 по плана на [населено място], местността ”кв. С.”, с административен адрес: район „Овча купел, [улица].

ЖАЛБОПОДАТЕЛИТЕ, лично и чрез процесуалния си представител – адв. С., излагат доводи за недействителност на оспорваната Заповед, като издадена от некомпетентен административен орган и в противоречие с материалния закон. Твърдят, че процесният строеж е извършен при действието на отменения Закон за териториално и селищно устройство (ЗТСУ) и Правилника за неговото приложение (ППЗТСУ) и не е подлежал на въвеждане в експлоатация, поради което и към него е неприложима разпоредбата на чл.178, ал.1 ЗУТ. Претендират също, че актът страда от съществен порок във формата, тъй като административният орган не е обосновал необходимостта от въвеждане на строежа в експлоатация. Правят искане за отмяна на Заповед № ДК-19-С-398/ 02.09.2011г. Не претендират да им бъдат възстановени направените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция.

ОТВЕТНИКЪТ - началникът на Сектор С., РДНСК - Югозападен район, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите са собственици на УПИ XV-667, кв.41 по плана на [населено място], местността "С.", целият с площ от 650 кв.м. и на построената в него двуетажна еднофамилна жилищна сграда. Това обстоятелство се установява с приетите по делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 144/ 16.07.1994г. (л.40, 41) и Нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот придобит по приращение № 96/ 22.01.1997г. (л.15, 16).

Не е спорно между страните, че процесният строеж е изпълнен въз основа на одобрени строителни книжа и издадено Разрешение за строеж №214/ 1995г. (л.42, 43) и е бил завършен през 1996г. от когато жалбоподателите реално го обитават. Процесната сграда е заснета и отразена в кадастралната карта и кадастралния регистър за територията на планоснимачен район "Овча купел" с идентификатор 68134.4141.667.1 за което са представени Удостоверение изх.№ 94-12385-23-10-5462/ 02.05.2011г. и Скица № 11386/ 02.05.2011г. (л.17, 18).

Не се твърди по делото и съдът приема за безспорно между страните и обстоятелството, че строежът не е въвеждан в експлоатация.

На 11.03.2011г. длъжностни лица на район „Овча купел” – Столична община, извършват проверка на строеж: „Двуетажна еднофамилна жилищна сграда” и установяват, че е изпълнен въз основа на одобрен инвестиционен проект и Разрешение за строеж от 1995г. Констатирано е, че строежът е пета категория по смисъла на чл.137 ЗУТ и се ползва по предназначение, но без да е въведен в експлоатация по законоустановения ред, с което е нарушена разпоредбата на чл.178, ал.1 ЗУТ. За резултатите от проверката е съставен Констативен акт № С-23-20/ 11.03.2011г., връчен лично на жалбоподателя Б. на 30.03.2011г. (л.37, 38).

Срещу констатациите отразени в акта жалбоподателите са направили писмени възражения вх. № АБ-94-00-153/ 05.04.2011г. и вх. № АБ-94-00-153 (1)/ 21.04.2011г. (л.33, 35).

Във връзка с установеното в Констативния акт и след като е обсъдил възраженията на жалбоподателите, началникът на Сектор С., РДНСК - Югозападен район издава процесната Заповед № ДК-19-С-398/ 02.09.2011г. с която забранява ползването на строежа.

За изясняване на делото от фактическа страна и установяване на времето, в което е извършено строителството по делото са събрани гласни доказателства. Съдът кредитира свидетелските показания на Х. И. и Д. К. като безпротиворечиви и основаващи се на преки впечатления на свидетелите. Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства съдът приема за установено по делото, че процесният строеж - Двуетажна еднофамилна жилищна сграда е бил завършен през 1996г. когато и реално е започнала неговата експлоатация.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУТИМА.

Подадена е от активно легитимирани лица за които е налице правен интерес от

оспорването, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.3 ЗУТ. Съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок за оспорване, доколкото ответникът не е ангажирал доказателства към кой момент Заповедта е била редовно съобщена на жалбоподателите.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид заявленията от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед № ДК-19-С-398/ 02.09.2011г. е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл.222, ал.1 ЗУТ. За установяване на това обстоятелство по делото е приета и не е оспорена Заповед № РД-13-447/ 01.11.2010г. на началника на ДНСК, с която последният на основание чл.222, ал.1 ЗУТ, изрично е оправомощил началниците на сектори към Регионалните дирекции за национален строителен контрол да забраняват ползването на строежи от първа до пета категория, включително или на части от тях, които не са въведени в експлоатация (л.44, 45). По делото е приета и Заповед № РД-13-216/ 01.09.2011г. видно от която за времето от 01.09.2011г. до 03.09.2011г. началникът на сектор С. е бил заместващ от арх. Дъбова, подписала оспорвания акт.

Настоящият състав приема, че при издаване на оспорваната Заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират нейната отмяна. Актът е постановен след изпълнение на предвидената в чл.178, ал.5 АПК процедура, въз основа на Констативен акт, съставен от компетентни длъжностни лица. Жалбоподателите са били запознати с констатациите на акта и са представили писмени възражения в установения срок, които са обсъдени в мотивите на акта.

Съдът приема, че Заповед № ДК-19-С-398/ 02.09.2011г. е съответна на материалноправните норми и на целта на закона.

При издаване на акт по реда на чл.178, ал.5 ЗУТ релевантни са обстоятелствата: има ли издадено разрешение за ползване на строежа; какъв е видът на строежа и подлежал ли е последният на въвеждане в експлоатация и на разрешаване ползването му, в съответствие с действащата към момента на завършване на строителството нормативна уредба.

Доколкото по делото е безспорно установено, че процесният строеж - „Двуетажна еднофамилна жилищна сграда” е извършен през 1996г., съдът намира, че същият е подлежал на „въвеждане в действие”, съгласно императивното изискване на чл.164, ал.1 от Закона за териториалното и селищно устройство (ДВ, бр.45/ 1984г.). Съгласно тази норма не се разрешава да се обитават, съответно използват сгради, съоръжения, технически уредби и инсталации или части от тях, преди да са прегледани и приети по установения ред, който ред към момента на завършване на строителството се е уреждал с Наредба №6 за държавно приемане на строежите в РБългария (ДВ, бр.28/ 1993г.). В чл.304, ал.1 ППЗТСУ е предвидено, че обитаването и използването на завършени строежи се разрешава от началника на Дирекцията за национален строителен контрол или от упълномощено от него длъжностно лице, след като комисия, назначена от него, ги прегледа и приеме с протокол. Разрешението за ползване се изпраща в общината за прилагане към строителните книжа и за безсрочно съхранение. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства процесният строеж да е бил прегледан от

компетентната по смисъла на чл.304 ППЗТСУ комисия и приет с Протокол и в съответствие с изискванията на Наредба №6/ 1993г.

Съдът приема, че процесната еднофамилна жилищна сграда не попада в приложното поле на ал.5 на чл.164 ЗТСУ (приложимата редакция ДВ, бр.63/ 1995г.), по силата на която не подлежат на въвеждане в действие временни, второстепенни и стопански постройки, както и надземни гаражи за лични моторни превозни средства. Определенията за временни и второстепенни постройки се съдържат в чл.119 и чл.120 от Правилника за приложение на ЗТСУ. По смисъла на тези норми второстепенни са постройките с обслужващо домакинско предназначение - летни кухни, лека постройка за отоплителни материали и беседки а временните постройки могат да се правят само за нуждите, свързани с организация и механизация на строителството, с разрешение на органите, с които проектите се съгласуват.

Аналогични са и действащите норми към датата на постановяване на оспорваната Заповед – чл.178, ал.1 и ал.2 ЗУТ, съгласно които не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган, като не подлежат на въвеждане в експлоатация само и единствено строежите от шеста категория – временни строежи и такива за които не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на Разрешение за строеж, сред които безспорно не е процесната двуетажна еднофамилна жилищна сграда.

Предвид изложеното, съдът приема, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл. 215, ал.7 ЗУТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на М. И. Б. и С. П. Б., и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № ДК-19-С-398/ 02.09.2011г. на началника на сектор С., регионална Дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова